

Kamarádi na cestách 2

Hledá se Apolenka

Daniel
Bukvaj

ilustrace:
Jitka
Andrlová

Daniel Bukvaj

Kamarádi na cestách 2

Hledá se Apolenka

Německo

Cesta volá

Když vítr fouká do strnišť a píská si tu svou, Tomík s Verčou sedí a smutně čučí. Hlavou jim běží film, který loni prožívali.

„To bylo dobrodružství, vid’?“ Jeden jako druhý pro sebe si praví.

Letos jim je ale pěkně smutno. Barča jim zemřela při porodu, zbylo po ní jen malé chlupaté nic. Dali jí jméno Bublina. Každé tři hodiny jí museli krmit injekční stříkačkou, masírovat břicho. Balili ji do teplého pelíšku, kde místo mamči hrála petka s teplou vodou. Mockrát byli uplakaní. Každou chvíli to vypadalo, že zavírá oči napořád. Bublina byla však velká bojovnice.

Teď už se dokáže sama nažrat. I když nohy se jí občas pletou, lítá po bytě jak zbloudilá střela. Dneska zrovna převrhla dva květináče. Vyzvala na souboj tátovu pantofli a ze spíže ukradla buřta.

S nacpaným břichem je stulená do klubíčka v Tomíkově náruči a líně přede. Verča přechází nervózně po pokoji a mudruje.

„Havran v čudu, skřítek taky, Betyna ani nepípne a zábava žádná. Krucinál, já bych do toho kopl! Přesně tak, jak to kdysi dělával starý havran.“

Jó, kde je mu dneska konec? Od té doby ho už víckrát neviděli. Matýsek od vedle si vzpomene na polovinu věcí, ale z každé čtvrtiny. No a Kryšpín? Skřítek jeden vykutálený. Kolikrát ho už volali, když potřebovali pomoci. Nic se ale nestalo.

„To se ví, sliby chyby.“

„Verčo, sedni si a pohlad’ si Bublinu. Určitě tě to uklidní,“ nabízí Tomík. Sedne si tedy k nim. Začne ji jemně hladit.

„Ten lotr měl pravdu,“ myslí si Verča. Cítí, jak ji to malé chlupaté nic rozlévá úsměv na tváři. Její ruce čechrají Bubliny hebkou srst, všude je klid a mír.

Bum, prásk! Děsná rána! Něco letí komínem.

„Herdek filek, tak když chci, aby se něco dělo, nic se neděje. A teď když chci mít klid...“

„Nehudruj pořád a pojď!“

Oba vyskočí. Běží do kuchyně ke kamnům. V nich se celý začerněný potácí skřítek Kryšpín. Verča se do něj hned pustí: „Ty lumpe jeden ukecanej, ty slibotechno. Ty skřítku jeden zatrolenej! Víš, jak já jsem se tě navolala? A teď se tu zjevíš, jako by nic. Jsi černý jak bota. Kdo ten nepořádek bude po tobě uklízet? Ty nevíš, kudy se chodí na návštěvu? U vás se nepoužívají dveře?“

Vzala ho do ruky a vidí, jak se mu koulí černé slzy po tváři. Kryšpín vzlyká, až se zajíká. Chce něco říct, ale není mu vůbec rozumět.

Odnesli ho tedy do koupelny, celého omyli. Uvařili šípkový čaj, nabídli sušenky. Pak čekali, než se uklidní. Když vše snědl a čaje měl tak na dva loky, spustil: „No víte. Začalo to, když jsme se potkali poprvé. My skřítkové žijeme dost samotářský život. Však přijde čas a každý z nás si najde tu svoji skřítici. S ní je pak celý život. Možná si někdy odskočí, ale rád se k ní vždy vrací. Já jsem si taky našel mou milou. Žil jsem si s ní krásně jako v bavlnci. Jenže jednou jsem se vrátil ze svých toulek a ona byla pryč. Od té doby ji stále hledám. Ptal jsem se všech. Všude jsem byl. Jediné, co jsem zjistil, že každý přišel o svou skřítici. Slehla se po nich zem. Nikdo je již více nespatriil. Však já nemůžu bez ní žít. Pomůžete mi, prosím?“ Ruce sepnuté, oči napuchlé, ztrápené a uplakané.

Kryšpín vypadal jak hromádka neštěstí. Někdy se to stává, že kdo pomoc nabízí, sám ji potřebuje. Bylo smutné, co Kryšpín vyprávěl. Ale oni slyšeli cestu, která na ně volá: „Rychle, rychle, musíte jít balit. Vyrážíte. Čeká vás nové dobrodružství.“

Tomík s Verčou na sebe mrkli. Okamžitě vyrazili pro batohy. Smáli se, vtipkovali, možná se i trochu škádli.

„Taky se tohle dobrodružství mohlo stát v létě.“

„Alespoň se nezpotíme. Buďme rádi, že uvidíme, kam půjdeme. Třeba si tak nenabiješ nos.“

„Tobě to trvá... dělej, bal se, bal, ať čas nezastaví se kvůli nám.“

Ale nezastavil se. Byli zpátky na to šup. Tomík si stoupnul do pozoru před Kryšpína. Zasalutoval: „Jsme připraveni vyrazit. Úkol zní: Najít a osvobodit tvoji skřítici.“

Od jídelního stolu se ozval hluboký známý hlas: „Ne tak hrrrr, rytíři, jó? Kam ten spěch? Do pekla je cesta rychlá. Nesmíme podcenit přípravu. V klidu si sedneme, vše důkladně rozebereme.“

Tomík s Verčou koukají, nevěří svým očím. Nedokáží ze sebe vypravit jediné slovo. Stojí tam jak solný sloup. Konečně se pohnou. Běží, křičí, objímají Betynu.

„Ty mluvíš! Ty Lotrando, ty jsi to celou dobu tajila? Jsi pěkná potvůrka.“

„Odpusťte mi, děťátka, robátka. Dle zvířecích stanov se nesmí mluvit s člověkem, dokud není v ohrožení života.“

„A to jako jsme v ohrožení života, jo?“ zarazí se Verča.

„No samozřejmě. Jestli půjdeme s tímhle vykutáleným skřítkem, je vlastně už po nás.“ bručí Betyna.

Kryšpín vyskočil, chtěl zakřičet, že to není pravda. Přísný pohled Betyny ho usadil zpět.

„Sednout, mlčet. Jsem už stará. Vím, že hádky před cestou k ničemu nevedou. Musíme se všichni řádně domluvit.“

Rozrazili se balkónové dveře vedoucí k sousedům.

„Tak jsem tady,“ hlásí Matýsek. Snaží se dostat dovnitř, jde mu to, ale těžko. Za kalhoty se ho drží Áďa, jeho malá sestřička.

„To se poví našim! Nikam tě nepustím,“ křičí na celé kolo. „Dostaneš zaracha. Já chci taky, vezmi mě s sebou.“

„Nikam nemusíme,“ směje se Tomík. „Kryšpíne, tady máš tu svoji skřítici.“

„Tu si tu nechte. Vříská tak, že mi naskakuje vlčí kůže. Je asi tak stejně velká, ale má zlatá Apolenka to není.“

„Bando Grónská sakramentská, ticho! Sednout!“ burácí Betyna. „Mám já zapotřebí mít na stará kolena takové trápení?“

Všichni se posadili kolem stolu. Kromě Bublíny. Nebyla na židli vůbec vidět. Hupsla tedy Tomíkovi na rameno. „Ty mrško,“ pomyslel si. „Když mi tam sedával havran, cítil jsem se jako pirát. Ted’ si však připadám jako stará čarodějnice.“

„Jsem ráda, že jsme se tu všichni sešli. Asi z vás dostanu brzy infarkt.“ kroutí hlavou Betyna. „Bublina měla přivést Matýska a ne hned celou rodinu.“

„Naši tu ale nejsou,“ poznamenala Áďa.

Betyna zavyla: „Au, Au.“

„Áďa jde s námi,“ postavila se Verča rozhodně.

„Klid, to dáme,“ snaží se všechny uklidnit Tomík.

Kryšpín skočil na stůl. Zamával svým kloboučkem. Řádně se uklonil: „Nechtěl jsem, abyste se přeli. Prosím vás všechny o pomoc. Nové i zkušené rytíře.“

Áďe a Bublíně podal kouzelné tabletky, aby i ony porozuměly navzájem svým slovům.

Pak dále pokračoval: „Dnes večer mám sraz s naší hodnou čarodějkou v jednom starém domě v Mattoniho Kyselce. Mohla by nám říci, kdo za tím stojí, kudy se máme dát. Za půl hodiny nám jede vlak do Vojkovic. Odtamtud musíme pěšky. Kdo jde se mnou?“

„A co řekneme našim, když tady nejsou?“ špitla Áďa.

„Zatrolený ženský, rejpon se v každý maličkosti. Co bys jim asi tak říkala, když tady nejsou,“ čertí se Matýsek.

„Mám tady pár zrněk máku zapomnění. Když jim k tomu uděláme čaj z kozlíku lékařského, tak si na vás ani nevzpomenou,“ vymýšlí Kryšpín.

„To ne, dej si radši sám, ty chytráku,“ čertí se Verča.

„Takže nikam nemusíme, skřítice se odkládá,“ směje se Matýsek.

„Omlouvám se,“ posmutněl Kryšpín. „Nemyslel jsem to tak. Já moc kouzlit neumím. Tohle jsou jen bylinky, ty nikomu neublíží. Vydrželo by to maximálně týden.“

„OK, není čas otálet,“ lusknul prstem Tomík.

Všichni se po sobě podívali, kývli hlavou, vyskočili. „Jdeme, cesta volá!“ Verča šla pomoci zabalit Áďě. Tomík s Kryšpínem vařili čaj a Betyna si říkala, do čeho se to zase namočila.

Za chvíli byli hotovi. Áďa přinesla k čaji kus dortu, co pekla maminka. Tomík jí poděkoval, ale nespustil z ní oči. Jeho zrak upoutal obrovský hrb na zádech.

„Tohle by tedy nešlo. Tvůj batoh je větší než ty. Kdybys upadla, byl by z tebe brouk chrobák, který třepotá nožičkami a nemůže vstát.“

Pár věcí jí vzal Tomík, další Matýsek.

„Teď to půjde. Už nevypadáš jak přefouklá žába. Můžeme vyrazit.“

Rytíři upalovali Dobroměřicemi směrem k vlakové zastávce.

„Nemusíme pospíchat. Vlak nám právě ujel,“ kabonil se Kryšpín.

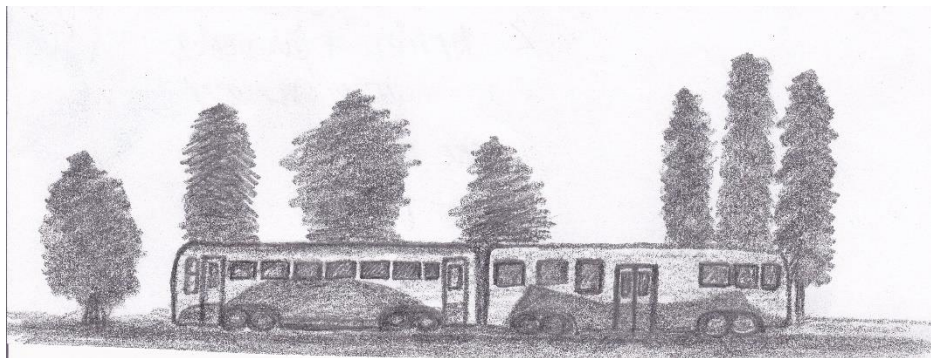
„Za hodinu jede další. Nespěchej do lví tlamy,“ škádlil ho Tomík.

„Hlavně jestli máte někdo peníze. Ve vlaku se musí platit,“ upozornila Betyna. Ty neměli. Vrátili se, rozbili prasátko a opět vyrazili.

„Přece tam nepřijdeme brzy... My ženy chodíme vždy tak akorát,“ mrkla Verča na Áďu a zvolnila krok. Sluníčko se chystalo ke spánku. Snažilo se zalézt do červánků. Nebe hrálo všemi barvami, den pomalu se loučil.

Rytíři a čundráci jezdí vlakem

Na nádraží bylo pusto a prázdno. Přijíždějící vlak rachotil přes železniční most. Kryšpín s Bublinou si vlezli do batohu. Betyna dostala košík. Železná plechovka se blížila. Děti na ní začaly mávat. Ozvalo se skřípění brzd. Strojvedoucí se na ně smál. Bylo 21. listopadu 2018, 16,25 hodin.

Jejich vlak za dobrodružstvím dorazil včas.

Posedali si u okénka, Betyna jako správně vychovaný vlčák zalezla pod sedačku. Paní průvodčí se na ně přísně podívala: „Copak tu hledáte, mládeži? Ztratil se vám tu snad dudlík? Takoví smrkáči bez dozoru nikam nepojedou.“

„3x poloviční, 1x do 6 let, 1x pes, prosil bych Vojkovice,“ pravil odhodlaně Tomík. „No to se podíváme. Jet dvě tři zastávky, no prosím. Ale jet až někam do tramtárie?“